

'Een betoverende serie'
– Booklist

HEATHER
FAWCETT

EMILY
WILDES

ATLAS DER
ANDERLANDEN

Emily Wildes atlas der Anderlanden

Verschenen van Heather Fawcett bij Zomer & Keuning:

Emily Wildes encyclopedie der feeën

14 september 1910

De poot paste niet in mijn aktetas, dus ik wikkelde hem in een lap en propte hem in een oude rugzak die ik soms meeneem als ik op expeditie ga. Verrassend genoeg, of misschien toch niet zo verrassend, want het blijft een feeënpoot, is hij niet vies en stinkt hij ook niet. Hij is uiteraard al heel lang gemummificeerd en bij vluchtige beschouwing zou je misschien kunnen denken dat het een geitenpoot was; een vreemdsoortig offer, opgegraven in de tombe van een of andere farao. Hoewel hij niet echt stinkt, ruik ik sinds ik hem in mijn kantoor heb wel af en toe de geur van wilde bloemen en gemaaid gras op een licht briesje en ik kan niet goed plaatsen waar die geur vandaan komt.

Ik staarde naar mijn nu uitpuilende rugzak en voelde me bepaald belachelijk. Geloof me als ik zeg dat ik liever niet een poot met me meesjouw over de campus. Maar feeënrusten, gemummificeerd of niet, willen er nog weleens vandoor gaan als ze daar zin in krijgen en ik kan me zo voorstellen dat poten een extra sterke zwerfneiging hebben. Ik zal hem dus bij me moeten houden tot hij zijn nut volledig heeft bewezen. Lieve hemel.

Het zachte geklingel van de staande klok herinnerde me eraan dat ik laat was voor mijn ontbijt met Wendell. Ik weet uit ervaring dat als ik onze ontbijtafspraken niet nakom, hij me de maaltijd zelf komt brengen, en wel in zulke hoeveelheden dat

de hele vakgroep naar eieren ruikt en dan moet ik de rest van de dag het gezeur van professor Thornthwaithe aanhoren over zijn zwakke maag.

Ik bleef even staan zodat ik mijn haar kon opsteken. Het is veel te lang geworden, want ik heb de afgelopen weken weer een van mijn obsessieve periodes gehad waarin ik aan weinig anders kan denken dan mijn onderzoek. En het probleem van Wendells deur heeft me voor zover ik me kan herinneren meer beziggehouden dan welk ander academisch mysterie ooit. Mijn haar is niet het enige onderdeel van mijn uiterlijk dat ik de laatste tijd heb verwaarloosd: mijn bruine jurk is gekreukt en ik weet niet helemaal zeker of hij wel schoon is; hij lag op een stapel onder in mijn kleerkast met andere al dan niet gewassen kledingstukken.

‘Kom, lieverd,’ zei ik tegen Shadow. De hond kwam met een gaap overeind van zijn slaapplaats naast de oliekachel en strekte zijn gigantische poten. Ik bleef even staan en keek tevreden rond in mijn werkkamer. Bij mijn vaste aanstelling hoorde ook een veel ruimere werkkamer, drie deuren verwijderd van die van Wendell. Uiteraard is die extra zes meter afstand voor hem een reden tot klagen. De staande klok hoorde al bij de kamer, evenals de enorme damasten gordijnen voor het hoge schuifvenster dat uitkijkt over de vijver van Knight College, waarin op dit moment zwanen zwemmen, en het schitterende eikenhouten bureau met laden die zijn bekleed met zwart fluweel. Ik heb daar natuurlijk boekenplanken aan toegevoegd, en een ladder zodat ik bij de bovenste werken kan komen, terwijl Wendell natuurlijk weer overal prullaria moest neerzetten, zoals twee foto’s uit Hrafnsvik waarvan ik niet eens wist dat hij ze had genomen: eentje van mij in de besneeuwde tuin met Lilja en Margret, de andere van het dorp; een vaas met droogbloemen die op de een of andere manier nooit hun geur verliezen; en het opnieuw ingelijste schilderij van Shadow dat hij liet schilderen voor mijn achtentwintigste

verjaardag. Over dat laatste zal ik trouwens niet klagen: mijn beest komt er mooi op uit.

Ik passeerde meerdere studenten die waren weggezonden in de fauteuils van de gemeenschappelijke ruimte van de vakgroep dryadologie, een open ruimte achter de faculteitskantoren, met een knusse open haard (die op deze warme septemberdag niet brandde) en een indrukwekkende rij meer dan manshoge ramen, met bovenin halve maantjes gebrandschilderd glas, die uitkijken op de gotische grootsheid van de geneeskundebibliotheek. Dat die zo vlakbij ligt, is aanleiding voor talloze flauwe opmerkingen over de vreemde verwondingen die dryadologen geneigd zijn op te lopen. In een hoek van de ruimte staat een bronzen urn met zout. Volgens de campuslegende is dat ooit als grap begonnen, maar menig lijkbleke eerstejaars is langs dit vat gelopen en heeft zijn zakken volgestopt na zijn eerste college over elwichten. Niet dat er reden is tot bezorgdheid, want normaal gesproken komen de leden van het Volk niet langs bij de vakgroep om te horen wat wij over ze te zeggen hebben (afgezien van Wendell). De dikke kleden die verspreid liggen over de vloer moeten met zorg worden belopen, want ze zijn hobbelig door de munten eronder. Net als het zout is deze traditie waarschijnlijk ooit als humoristische afleiding begonnen en geen serieuze poging om het Volk weg te houden uit onze gebouwen, en is het inmiddels uitgegroeid tot een soort ritueel dat geluk moet brengen, waarbij studenten voor een examen of dissertatie een muntje tussen de vloerplanken stoppen (minder bijgelovige jonge wetenschappers spreken deze bescheiden muntschat ook wel aan als ze naar de kroeg willen).

Shadow gromde blij toen we naar buiten gingen, al is hij normaal gesproken een rustige hond, en sprong in het door de zon beschenen gras, op zoek naar slakken en ander eetbaar spul.

Ik volgde hem in een kalmer tempo en genoot van de zon op

mijn gezicht, maar ook van de kou in de lucht die de voorbode vormde van de herfst. Net voorbij het hoofdgebouw van de vakgroep dryadologie lag de met klimop begroeide pracht van de dryadologiebibliotheek, die uitkijkt op een gazon met daarop verspreid taxusbomen en wilgen, bomen die in dit deel van Groot-Brittannië wel feeënbomen worden genoemd. Meerdere studenten lagen te sluimeren onder de grootste van deze bomen, een enorme, grijze wilg waarvan (ten onrechte ben ik bang) wordt gedacht dat er een slapend aardmannetje in woont, dat ooit zal ontwaken en de zakken van de dichtsbijzijnde slaper die hij ontmoet met goud zal vullen.

Ik voelde een aangenaam gevoel van verwantschap toen ik in de schaduw kwam van die bibliotheek. Ik kan nu al horen hoe Wendell me bespot omdat ik dat soort gevoelens heb over een bibliotheek, maar dat deert me niet; het is niet alsof hij mijn privédagboeken leest, al plaagt hij me soms wel omdat ik die gewoonte heb aangehouden na ons vertrek uit Ljosland. Ik kan er niet goed mee stoppen, want ik heb gemerkt dat ik zo mijn gedachten beter op orde kan houden.

Ik bleef naar de bibliotheek kijken terwijl het pad de hoek omging, wat niet verstandig was, zo bleek, want ik botste op een man die in de tegengestelde richting liep, met zoveel geweld dat ik bijna omviel.

‘Het spijt me zo,’ begon ik, maar de man wuifde mijn verontschuldigen onbeleefd weg. Hij had hele bossen linten in zijn handen, die hij aan elkaar leek te knopen.

‘Hebt u er nog meer?’ wilde hij weten. ‘Dit zijn er nooit genoeg.’

‘Helaas niet,’ antwoordde ik voorzichtig. De man was vreemd gekleed voor het weer, in een lange, met bont gevoerde jas en reusachtige laarzen die tot zijn knieën kwamen. Hij had niet alleen linten in zijn handen, maar er zaten ook lange kettingen van

linten meerdere keren om zijn nek gewikkeld en uit zijn zakken staken ook allerlei linten. Ze vormden een uiterst bonte verzameling, zowel in kleur als in afmeting. Door de linten en zijn aanzienlijke lengte had de man wel iets weg van een menselijke meiboom. Hij leek van ruim middelbare leeftijd, met bruinig haar dat een tint of twee lichter was dan zijn huid, alsof het was gebleekt door de elementen, en hij had een warrige, witte baard.

‘Dit zijn er nooit genoeg voor wat?’ vroeg ik.

De man keek me om onverklaarbare redenen woedend aan. Zijn blik had iets vertrouwds, al kon ik niet precies zeggen waarom en ik wist zeker dat ik deze vreemde figuur nooit eerder had ontmoet. Ik voelde een rilling over mijn nek lopen als van een koud vingertopje.

‘Het pad is eeuwig,’ zei hij. ‘Maar je moet niet gaan slapen. Dat was mijn fout. Sla links af bij de geesten met as in hun haar, dan links bij het eeuwig groene bos, en recht door het dal waar mijn broer zal sterven. Als je verdwaalt, raak je alleen jezelf kwijt, maar als je van het pad raakt, verlies je alles waarvan je nooit wist dat je het had.’

Ik staarde hem aan. De man keek naar zijn linten alsof hij me niet langer zag staan en liep verder. Natuurlijk draaide ik me om zodat ik kon zien welke kant hij op ging, en ik was maar een klein beetje verrast toen bleek dat hij was verdwenen.

‘Hm!’ gromde ik. ‘Wat denk je daarvan, mijn lief?’

Maar Shadow was niet erg geïnteresseerd in de man; hij loerde naar een ekster die op het gras was gaan zitten en die aan een worm trok. Ik sloeg de ontmoeting op in mijn geheugen en liep verder over het groene campusterrein.

Wendells lievelingscafé ligt aan de oever van de rivier de Cam naast Pendleigh Bridge. Het is een kwartiertje lopen van onze werkkamers, en als het aan mij lag, zouden we op een wat meer

dichtbijgelegen plek eten, maar hij is heel kieskeurig over zijn ontbijt en beweert dat het Archimedescafé (het ligt naast de vakgroep wiskunde) de enige gelegenheid is waar ze een behoorlijk gepocheerd ei serveren.

Zoals altijd was Wendell makkelijk te vinden; zijn goudkleurige haar werkte als een baken, van tijd tot tijd glinsterend terwijl de wind de takken bewoog. Hij zat aan ons vaste tafeltje onder de kersenboom, zijn elegante lijf onderuitgezakt met zijn elleboog op tafel en zijn voorhoofd tegen zijn hand gedrukt. Ik onderdrukte een glimlach.

‘Goedemorgen!’ riep ik opgewekt, waarbij ik geen moeite deed om de zelfgenoegzaamheid in mijn stem te verbergen. Ik was precies op tijd, want de tafel was net gedekt, de eieren met spek stonden te dampen, net als de koffie in Wendells kopje.

‘Lieve Emily,’ zei hij toen ik ging zitten, zonder dat hij zijn hoofd hief uit zijn hand, zodat hij scheef naar me glimlachte. ‘Je ziet eruit alsof je net met een van je boeken hebt geworsteld. Mag ik vragen wie er heeft gewonnen?’

Dat negeerde ik. ‘Onderweg hiernaartoe is iets vreemds gebeurd,’ zei ik en ik beschreef mijn ontmoeting met de mysterieuze lintenman.

‘Misschien heeft mijn stiefmoeder eindelijk besloten om haar moordenaars achter me aan te sturen,’ zei hij met een stem die vooral minachtend klonk, alsof het hele gedoe rond moordenaars uiterst onmodieus was.

Natuurlijk nam ik niet de moeite hem erop te wijzen dat de vreemdeling Wendell niet eens had genoemd en dat hij geen verband leek te hebben met hem of zijn problemen, want dat zou toch maar tegen dovemansoren zijn gericht. In plaats daarvan zei ik: ‘Hij leek niet erg bedreigend.’

‘Misschien was hij een gifmenger. De meeste gifmengers zijn vreemde, prikkelbare wezens, die graag in raadsels spreken. Dat

komt vast door al dat meten en wegen, en omdat ze voortdurend kwalijke dampen inademen.' Hij staaarde somber naar zijn koffie, liet er nog een schep suiker in vallen en sloeg de hele inhoud achterover.

Ik vulde een bord met eieren en worstjes voor Shadow dat ik onder de tafel zette, waar de hond tevreden ging liggen, en hing toen de rugzak nonchalant over de rugleuning van mijn stoel. Wendell was opnieuw volkomen blind voor het krachtige feeënvoorwerp dat ik had meegenomen voor het ontbijt, wat ik nogal amusant vond. 'Ruik je dat?' vroeg ik onschuldig toen ik opnieuw de geur opsnoof van wilde bloemen die nergens in het bijzonder vandaan leek te komen.

'Ruiken?' Hij krabde aan de oren van Shadow. 'Heb je soms een nieuw parfum? Als dat zo is, wordt het helaas volledig overstemd door je gebruikelijke aroma van inktpotten en bibliotheken.'

'Ik had het niet over mij,' zei ik, iets te hard.

'Wat bedoelde je dan? Mijn zintuigen zijn volledig van slag door die verdomde hoofdpijn.'

'Volgens mij is dat niet hoe het werkt,' zei ik geamuseerd. Een beetje maar, want hij zag er werkelijk ellendig uit. Zijn gebruikelijke rozige huid had een grijs tint en er zaten schaduwen onder zijn donkere ogen. Hij mompelde iets onverstaanbaars terwijl hij over zijn voorhoofd wreef, zodat de gouden lokken die voor zijn ogen waren gevallen door de war raakten. Ik onderdrukte de vertrouwde aandrang om ze op hun plaats te vegeen.

'Ik moet zeggen dat ik dit jaarlijkse ritueel waarbij je jezelf vergiftigt nooit heb begrepen,' zei ik. 'Wat is er zo leuk aan? Zou je niet moeten genieten van een verjaardag?'

'Volgens mij proberen stervelingen de herinnering te wissen aan hun onvermijdelijk naderende einde. Ik heb me gewoon een beetje laten meeslepen – die stomme Byers en zijn drinkspelletjes

ook. En toen kwamen ze met een taart, of waren het er twee? Hoe dan ook, nooit meer.'

Ik glimlachte. Hoewel Wendell altijd klaagt over vermoeidheid, pijnlijke voeten en een hele waslijst andere kwaaltjes – meestal wanneer hij wordt geconfronteerd met de noodzaak van hard werk – had ik hem zelden echt ziek gezien, en tot op zekere hoogte vond ik dat best bevredigend. 'Ik ben erin geslaagd mijn dertigste, en mijn eenendertigste vorige maand, te vieren zonder mezelf helemaal lam te zuipen. Het is mogelijk.'

'Je ging dan ook om negen uur naar bed. Reid, Thornthwaithe en de rest hebben je verjaardag langer gevierd dan jij. Die van jou heeft gewoon een andere vorm van overdaad, Em.' Iets, misschien bewoog een van de tenen van de feeënpoot een beetje, trok eindelijk zijn aandacht naar mijn rugzak, want zijn vermoeide blik bleef er wantrouwig op hangen. 'Wat heb je daar? En waarom grijns je zo zelfingenomen? Je voert iets in je schild.'

'Ik heb geen idee waar je het over hebt,' zei ik, mijn lippen op elkaar persend zodat ik voornoemde grijns kon onderdrukken.

'Heb je jezelf weer laten betoveren? Moet ik een reddingsactie op touw zetten?'

Ik keek hem woest aan. Ik heb hem helaas nog niet vergeven dat hij me eerder dit jaar moest redden uit het hof van de sneeuwkonink in Ljosland, en ik heb mezelf plechtig gezworen dat ik hem zal redden als we weer eens in door feeën veroorzaakte penarie zijn beland. Ja, ik weet dat dit niet logisch is, want dat zou betekenen dat Wendell echt zwaar in de problemen moet zitten, wat eigenlijk vermeden moet worden, maar zo staan de zaken er nu eenmaal voor. Ik heb het me nou eenmaal voorgenoemen.

'Ik zal het morgen allemaal uitleggen,' zei ik. 'Laten we het er voorlopig op houden dat ik een doorbraak heb gehad in mijn onderzoek. Ik wil er een presentatie over geven.'

'Een presentatie?' Hij keek geamuseerd. 'Voor een publiek van

één. Kun je dan niets doen zonder met een aanwijsstok of een stapel grafieken te zwaaien?’

‘Een publiek van twee,’ zei ik. ‘Ik zal Ariadne toch ook moeten vragen, nietwaar?’

‘Ze zou het heel vervelend vinden als je het niet deed.’

Ik stak mijn mes in de boter en smeerde die met onnodig felle bewegingen op mijn geroosterde boterham. Ariadne is de oudste dochter van mijn broer. Ze studeert sinds de zomer in Cambridge en heeft een diepgewortelde liefde voor dryadologie. Het zal geen verbazing wekken dat mijn broer dit heeft toegevoegd aan de lange lijst van verwijten die hij me maakt. Ze is nog maar negentien en met gemak de intelligentste student die ik ooit heb gehad, met een indrukwekkend talent om haar zin te krijgen, of dat nou een baan als onderzoeksassistent is, extra lessen of toegang tot het deel van de dryadologiebibliotheek dat is voorbehouden aan docenten en waar we de zeldzaamste teksten bewaren, waarvan de helft betoverd is. Dat ze me er steeds weer aan herinnert hoe vaak ze Thomas schrijft, heeft hier meer mee te maken dan haar overtuigingskracht. Ik kan mezelf nog zo wijsmaken dat het me niets kan schelen hoe mijn broer over me denkt (hij is ruim twaalf jaar ouder dan ik en in elk opzicht mijn tegenpool), toch zie ik steeds zijn fronsende gezicht voor me wanneer ze het over hun correspondentie heeft. Als het even kan, voeg ik liever niet nog meer bezwaren toe aan zijn lijstje.

‘Gaat het om mijn deur?’ Wendells sombere gezicht klaarde op door hoop.

‘Natuurlijk,’ zei ik. ‘Het spijt me alleen dat het me zo lang heeft gekost voordat ik een uitvoerbare theorie had. Maar ik zal morgen alles vertellen. Ik moet nog een paar details helder krijgen. Bovendien moet jij vanmiddag nog twee colleges geven.’

‘Herinner me daar liever niet aan.’ Hij begroef zijn voorhoofd weer in zijn hand. ‘Zodra ik die heb overleefd – als ik ze over-

leef – ga ik naar huis en begraaf ik mezelf onder kussens tot dit vervloekte bonzen ophoudt.’

Ik duwde de schaal met sinaasappels in zijn richting. Hij had blijkbaar weinig gegeten, wat heel ongewoon is voor hem. Hij pakte er een, pelde hem, keek er toen even naar en legde hem weg.

‘Hier,’ zei ik, en ik gaf hem mijn geroosterde brood met boter. Dat kreeg hij naar binnen en blijkbaar bracht het zijn maag tot rust, want daarna at hij de eieren die ik op zijn bord lepelde.

‘Wat zou ik toch moeten zonder jou, Em?’ zei hij.

‘Waarschijnlijk zwierf je dan nog ergens rond in Duitsland, op zoek naar je deur,’ zei ik. ‘Ondertussen zou ik een heel stuk rustiger slapen als ik niet een huwelijksaanzoek van een feeën-koning boven mijn hoofd had hangen.’

‘Het zou niet langer hangen als je het gewoon aannam.’ Hij legde zijn hand op die van mij en liet zijn duim plagend over mijn knokkels glijden. ‘Zal ik er een essay over schrijven? Ik kan je een uitgebreide lijst geven met redenen waarom je zou moeten instemmen.’

‘Dat kan ik me voorstellen,’ zei ik droogjes. Een rilling liep langzaam over mijn arm. ‘En wat zou de eerste zijn? Dat ik een eeuwigheid aan schone vloeren en stofvrije boekenplanken tegemoet kan zien, en eindeloos gezeur dat ik mijn spullen moet opruimen?’

‘Eh, nee. De eerste reden zou zijn dat ons huwelijk voorkomt dat je de wildernis in trekt op zoek naar andere feeënkoninkinnen om mee te trouwen, zonder eerst te controleren of ze niet van ijs zijn.’

Ik greep naar zijn koffiekopje. Ik was niet echt van plan het leeg te gooien over zijn schoot, al zou niemand het me kwalijk hebben genomen als mijn hand zou zijn uitgeschoten, maar hij had het al weggegrist, een beweging waar ik met mijn sterfelijke reflexen niet tegenop kon.

‘Dit is oneerlijk,’ klaagde ik, maar hij lachte alleen.

We maken voortdurend grapjes over zijn huwelijksaanzoek,

al is duidelijk dat hij het niet minder serieus meent, zoals hij me vaker dan ik kan opsommen heeft verteld. Zelf zou ik er graag de humor van willen inzien, maar ik heb er werkelijk slapeloze nachten over. Terwijl ik dit schrijf voel ik de knopen in mijn maag en over het algemeen denk ik er liever niet aan omdat ik anders misschien een paniekaanval krijg. Dat komt deels omdat ik me alleen al bij de gedachte aan trouwen wil terugtrekken in de dichtstbijzijnde bibliotheek en me daar wil verstoppen tussen de boekenkasten; ik heb trouwen altijd een zinloze bedoening gevonden, in het beste geval een afleiding van mijn werk en in het ergste geval een heel grote afleiding van mijn werk gecombineerd met een leven lang saaie sociale verplichtingen.

Maar ik ben me er ook enorm van bewust dat ik Wendell al heel lang geleden had moeten afwijzen en dat het wreed is om hem hoop te geven. Ik wil niet wreed zijn tegen Wendell; dat geeft me een vreemd en onaangenaam gevoel, alsof de lucht uit mijn lichaam wordt geperst. Maar de waarheid is dat alleen een complete idioot zou trouwen met iemand uit het Volk. Er bestaat hooguit een handvol verhalen waarin zo'n verbintenis goed afloopt en hele stapels waarin het eindigt in waanzin of een vroegtijdige of onaangename dood.

Uiteraard ben ik me er ook voortdurend van bewust hoe belachelijk het is dat ik het lijdend voorwerp ben van een huwelijksaanzoek door een feeënvorst.

'Geef me dan in elk geval een aanwijzing,' zei hij, nadat we een paar minuten allebei bezig waren geweest met ons eten.

'Niet voordat je een begin hebt gemaakt met dat essay.'

'Hoezeer ik het ook waardeer dat je niet kunt ophouden met denken aan een huwelijk met mij,' zei hij, 'bedoelde ik eigenlijk die doorbraak van je. Heb je het aantal mogelijke locaties van mijn deur weten terug te brengen?'

'Aha.' Ik legde mijn flensje neer. 'Ja. Maar aangezien uit mijn

onderzoek blijkt dat er meerdere mogelijke locaties zijn, zou je beter kunnen zeggen dat ik er eentje heb gevonden die wat meer veelbelovend lijkt. Hoe goed ben je bekend met het werk van Daniëlle de Grey?’

‘De Grey? Niet erg. Rebels type; is een paar decennia geleden verdwenen nadat ze in een feeënrijk terecht was gekomen. Haar onderzoek is nogal in diskrediet gebracht, nietwaar?’

‘Zij is in diskrediet gebracht. Ze werd gearresteerd in vier verschillende landen. Ze is het beruchtst vanwege de diefstal van een feeënzwaard van het landgoed van een Franse hertog. Daarbij regelde ze in het voorbijgaan even dat een vloek op zijn familie werd opgeheven, niet dat hij haar daar ooit voor heeft bedankt. Ik heb haar onderzoek altijd voorbeeldig gevonden. Het is jammer dat het niet meer wordt aangehaald. Ik heb het ooit geprobeerd, tijdens mijn promotie, en mijn supervisor gaf me te kennen dat het niet gepast zou zijn.’

‘Dat is niet bepaald verrassend. Wetenschappers zijn een stel-tje conservatievelingen. De Grey klinkt alsof ze veel te veel lol had.’

‘Haar ideeën zijn vernieuwend. Ze was er vurig van overtuigd dat het Volk uit verschillende regio’s meer met elkaar communiceert dan de wetenschappers beseffen. In haar tijd noemden ze dat de Handelsroutetheorie. Ze bedacht ook een soort van classificatiesysteem dat ook nu nog nuttig zou kunnen zijn als het was aangeslagen. Toen ze verdween, onderzocht ze een bepaalde faunensoort.’*

* Ondanks de bezwaren van Evans (1901), Blanchet (1904) en anderen blijft ‘faun’ de geaccepteerde nomenclatuur voor alle soorten gewone feeën met hoeven ongeacht hun afmetingen of herkomst, een van de vele termen die zijn terug te leiden op de wortels van de dryadologie in het vroeg zeventiende-eeuwse Griekenland.

‘OP DIT MOMENT
KAN IK OPRECHT
ZEGGEN DAT IK ALLEEN
HIER BIJ JOU WIL BLIJVEN.’

Emily Wilde heeft zojuist 's werelds eerste feeëncyclopedie geschreven. Ze heeft veel geleerd tijdens haar avonturen, waaronder dat haar collega-wetenschapper en voormalige rivaal Wendell een verbannen feeënkoning is, die op de vlucht is voor zijn moordlustige moeder. Emily's volgende project is om een atlas van de feeënrijken te maken. Terwijl ze haar onderzoek voorbereidt, verschijnt een groep huurmoordenaars in Cambridge, gestuurd door de feeënkoningin.

Ternauwernood kunnen Emily en Wendell ontsnappen, maar het is duidelijk dat Wendell niet langer veilig is in de sterfelijke wereld. Ze vluchten samen naar de Oostenrijkse Alpen, waar ze op zoek gaan naar de deur naar Wendells rijk, en daarmee de sleutel om hem te bevrijden van de duistere plannen van zijn familie...

Z&K

ISBN 9789020556643 NUR 334

9 789020 556643

www.zomerenkeuning.nl